

ødelægge en Traktat, som der i Virkeligheden ikke er Flertal for at ødelægge her i Landstinget? Den højtærede Konseilspræsident...

Formanden: Maa jeg gøre den ærede Taler opmærksom paa, at denne Afstemning, hvorom det ærede Medlem taler, fandt Sted i et Udvalg og ikke her i Salen.

Oct. Hansen: Det er fuldstændig rigtigt. Men de Herrer maa holde Deres Meninger lige saa hemmeligt, de ville, saa foreligger der dog en Betænkning, hvoraf Resultatet fremgaar, og den Betænkning er kommen til Tingets og til Offentlighedens Kundskab. (Modsigelse). Naa, ja, saa maa de Herrer undskylde, at jeg har røbet Deres Svagheder!

Den ærede Konseilspræsident har forholdt de Herrer, hvilket Ansvar det saakaldte Mindretal, som jeg altsaa vil antage er Flertal her i Salen, paatager sig ved at gaa hen og forkaste den Traktat, hvorom der er forhandlet i de senere Aar af 3 Regeringer, som er vedtagen saa godt som enstemmig i det andet Ting, og for hvilken der vel neppe er Tvivl om, at Stemningen er overvejende til Gunst for den paa Øerne. Der er jo ingen Tvivl om, at naar den ærede Ordfører og hans Venner ere imod denne almindelige Afstemning, saa er Grunden den, at de vide meget godt, at naar vi lade dem stemme derovre Mand for Mand i en almindelig Afstemning, saa stemme de med stort Flertal for at gaa til Amerika! Altsaa, hele det danske Folk, som det er repræsenteret i Folketinget, er for Afstaaelse, det store Flertal i Vestindien er for Afstaaelse, men der er nogle enkelte Medlemmer her i Landstinget, hvis Patriotisme paalægger dem, at de ikke ville lade Indbyggerne derovre stemme og ikke ville følge det, der i Virkeligheden er et Folkeønske i det danske Folk. Det er endda ikke saa meget det, som jeg synes er det krepelige, men her foretage de Herrer et Skridt, der har en saa vigtig Konsekvens, at vi bryde en Aftale, der er truffen med en af Verdens Stormagter, eller vi gøre i alt Fald det, som vi i 1867 følte os meget fornærmede over, at de forenede Stater gjorde over for os, idet nemlig Senatet forkastede Traktaten. Jeg har skiftet Ord med den ærede Ordfører derom, og jeg har gjort ham opmærksom paa, at der er en Smule Forskel paa det da passerede og paa, at en Nation paa $2\frac{1}{2}$ Million gaar hen og giver en Verdens-

stormagt et saadant Slag i Ansigtet. Men den ærede Ordfører er „villig til at tage Ansvaret“. Naar vi en Gang skulle have Krig med Amerika, vil Ordføreren føre os an, og saasamme vi nok gaa sejrrig ud af Kampen! Men den ærede Ordfører har ogsaa gentagne Gange fremhævet for os, hvor nødvendigt det vil være i Fremtiden at gøre Forandring i hele vor Styrelse af de vestindiske Øer. Han har fremhævet, at vi ikke kunne lade dem blive ved i Længden at bære deres Militærudgifter, deres Udgifter til Guvernement, og der er ogsaa meget andet, som vi ikke kunne blive ved med. Vi kunne ikke blive ved at lade Øerne gaa med en aarlig Underbalance, vi kunne ikke blive ved at have den Skandale, at en Del af Danmark — for det er jo en Del af Danmark, Dannebrog vajer der jo, Negerne regner den ærede Ordfører ganske vist ikke mere for Danske, men de to Procent regner han jo for Danske — regeres med et stadigt Under-skud. Nu have de været insolvente i de sidste 20—30 Aar, og det synes at blive værre og værre. Vi have den Skandale, at de fragaa deres klare Forpligtelser, naar man har faaet Højesteretsdom lader man dem pantsætte alt, hvad de eje og ejendes vorder, for at forhindre Kreditorerne i at komme dem til Livs. Min Slutning er da: Lad os benytte denne Lejlighed til at komme ud af Misæren, og naar den ærede Ordfører vil, at vi skulle beholde Øerne, spørger jeg ham og hans Venner: Har De Magt i dette Samfund til at sørge for, at vi komme ud af Misæren, til at sørge for, at Kolonialkasserne blive solvente og kunne opfylde deres Forpligtelser? Hvorledes vil De sætte det igennem? Ere de Herrer villige til at paatage sig Regeringen i dette Land, og hvilken Støtte kunne de gøre Regning paa? Kunne de gennemføre noget over for et Folketing, hvor $\frac{9}{10}$ er imod? Naar de ikke ville det, have de Herrer ikke den Følelse af deres Ansvar, som alvorlige Politikere maa have. Men vi ere desværre vant til herhjemme, at Folk paatage sig at regere et Land, uden i nogen Henseende at kunne det. Det er efter min Mening en af de største Forbrydelser at paatage sig Ansvaret uden at have Midler og uden at være i Stand til at gøre det. Det ere de Herrer i Færd med. Et knebent Flertal forlanger Gennemførelsen af store Reforme i Vestindien, men de ere aldeles magtesløse til at kunne gennemføre det. Og saa gaa alligevel de ærede agtede, graahaarede